

Arrest

nr. 95 799 van 24 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE RAEDEMAEKER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) te B., Gambia. U behoort tot de Fulla etnie en bent moslim. U bent opgegroeid in uw geboortedorp B. waar u tevens school liep. Uw vader overleed echter toen u veertien jaar oud was. U liep verder school in B. en was toen al aanhanger van de Gambiaanse oppositiepartij United Democratic Party (UDP), net zoals uw familie. Op jonge leeftijd liet uw moeder u echter nog niet toe om naar UDP-meetings te gaan. In 2011, in de aanloop naar de Gambiaanse presidentsverkiezingen die op 24 november 2011 plaatsvonden, mocht u echter naar UDP bijeenkomsten gaan aangezien u bijna achttien jaar was. Op een dergelijke bijeenkomst, begin november 2011, waar u met twee schoolvrienden naar toe was gegaan, merkte u dat een wagen van een Gambiaanse minister zich in de buurt van de bijeenkomst had geparkeerd, en dat

de minister iemand ging bezoeken in de buurt. U besloot hierop om met vier anderen de wagen te vernielen waarop getuigen de politie verwittigden. Toen jullie dit merkten, liepen jullie weg van de plaats van de meeting. U besloot om niet naar huis te gaan, omdat u beseftte dat de politie u wel eens zou komen zoeken, en u ging dan ook naar uw grootouders die eveneens in B. wonen. U legde hen uit wat er gebeurd was, en zei dat u van plan was om het land te verlaten uit angst om gearresteerd te worden. Hierop gaf uw grootvader u wat geld, en u trok naar een grensdorp in Gambia, in de buurt van Senegal. U verbleef hier enkele dagen, vooraleer op 5 november 2011 Gambia te verlaten en naar Dakar in Senegal te trekken. U bleef één nacht in Senegal om vervolgens per schip naar België te komen. In Senegal had u immers personen ontmoet die u tegen betaling konden helpen naar Europa te komen. U had geen idee waar het schip naartoe ging, maar op 21 november 2011 kwam u aan in België, waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de bevoegde asielinstanties."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (de wet van 29 juli 1991), van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel"*, van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2.1.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3. Uit het betoog van verzoeker blijkt voorts dat hij de motieven van de beslissing kent, maar deze betwist, zodat hij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

2.1.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht, in het bijzonder in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet worden overwogen wat volgt:

2.1.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de

bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.6. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vreest opgepakt te worden door de Gambiaanse autoriteiten nadat u tijdens een UDP-meeting samen met enkele andere personen een wagen van een Gambiaanse minister zou hebben vernield (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

Vooreerst kan echter een opmerking gemaakt worden betreffende uw identiteit en meerbepaald betreffende de door u opgegeven geboortedatum in de loop van de asielpprocedure. Uit uw asioldossier blijkt immers dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (...) als uw geboortedatum heeft opgegeven, (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd.17 januari 2012, p.1, administratief dossier). Tijdens het gehoor voor het CGVS, net zoals voor de Dienst Vreemdelingenzaken, geeft u ook nu weer aan dat u geboren bent op (...) (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Op 24 november 2011 werd er echter een medisch onderzoek uitgevoerd, door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie, te Neder-over-Heembeek, teneinde na te gaan of u al dan niet minderjarig was op dat tijdstip. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 29 november 2011 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u zeker een leeftijd heeft van meer dan 18 jaar, waarbij 20,3 (met een standaarddeviatie van twee jaar) een goede schatting zou zijn (zie beslissing Dienst Voogdij, FOD Justitie, dd.29 november 2011, administratief dossier). Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Wanneer u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gevraagd wordt wat uw reactie hierop is, antwoordt u dat u gewoon uw geboortedatum heeft meegedeeld zoals u hem kent. U legt ter staving van uw geboortedatum uw Gambiaanse geboorteakte voor waarop vermeld staat dat u op (...) geboren bent (zie administratief dossier). De discrepantie tussen de door u verklaarde en uit de geboorteakte af te leiden leeftijd (17) enerzijds en de leeftijdsbepaling op basis van de medische test (20,3) anderzijds, kan als niet redelijk aanvaard worden aangezien het verschil tussen beide leeftijden meer dan twee jaar (zijnde de standaarddeviatie) bedraagt. Zoals eerder aangehaald kunt u bijgevolg niet als minderjarige beschouwd worden. In het licht van de resultaten van het medisch onderzoek, kunnen de gegevens op de door u voorgelegde geboorteakte – en bijgevolg de authenticiteit en de bewijswaarde ervan voor uw leeftijd - worden betwijfeld.

Verder kunnen vooral enkele bemerkingen gemaakt worden bij de door u aangehaalde gebeurtenis die aan de basis zou hebben gelegen van uw vlucht uit Gambia. Zo haalt u aan dat u Gambia heeft verlaten uit angst om opgepakt te worden door de Gambiaanse autoriteiten nadat u de wagen van een Gambiaanse minister zou hebben vernield tijdens een UDP-meeting in B. (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). U geeft tijdens het gehoor aan dat u geen lid bent van de UDP maar dat u sympathisant bent van deze oppositiepartij (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Verder verklaart u dat het slechts de tweede keer was dat u naar een dergelijke meeting van de UDP ging, en dat u vòòr deze bewuste dag nog nooit enige problemen had gehad met de Gambiaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.6-8). Hierbij kan ten eerste een opmerking gemaakt worden bij uw bewering dat u Gambia zou hebben verlaten uit angst om gearresteerd te worden door de Gambiaanse autoriteiten. U verklaart namelijk het land te hebben verlaten nadat u een misdrijf had gepleegd, in casu het vernielen van een wagen (van een Gambiaanse minister). Niets in uw asielfrelaas wijst erop dat u internationale bescherming zou behoeven in het kader van de Conventie van Genève of in het kader van de definitie van de subsidiaire bescherming. Een dergelijke internationale bescherming is immers geen middel om aan gemeenrechtelijke vervolging in het land van herkomst te ontkomen. Tijdens het gehoor voor het CGVS brengt u immers geen elementen aan die erop wijzen dat u het risico zou lopen opgepakt te worden omwille van uw UDP-sympathie. Uit uw verklaringen kan eerder afgeleid worden dat u gezocht zou worden door de Gambiaanse autoriteiten omdat u samen met enkele anderen een wagen van een Gambiaanse minister zou hebben vernield; deze laatste door u gestelde en beweerde daad kan zoals eerder gezegd als een gemeenrechtelijk misdrijf worden beschouwd, en uw vraag voor

internationale bescherming in het kader van de Conventie van Genève of in het kader van de definitie van de subsidiaire bescherming kan geen middel zijn om aan een mogelijke gemeenrechtelijke vervolging te ontsnappen in uw land van herkomst. U slaagt er met andere woorden tijdens het gehoor niet in aannemelijk te maken dat u in uw land van herkomst het risico zou lopen opgepakt te worden omwille van uw sympathie voor de Gambiaanse oppositiepartij UDP. Een zulke vrees zou bovendien louter gebaseerd zijn op veronderstellingen aangezien u nooit opgepakt bent geweest door de Gambiaanse politiediensten, en aangezien u louter beweert gezocht te worden door de Gambiaanse politiediensten na het door u aangehaalde incident.

Verder zijn uw verklaringen over het beweerde incident erg vaag en inconsistent zodat deze verklaringen enigszins in twijfel kunnen worden getrokken. U verklaart immers dat u niet de enige persoon was die betrokken was bij het door u aangehaalde incident. Volgens uw verklaringen waren er namelijk nog vier andere personen bij betrokken (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). U beweert echter slechts twee van deze personen te kennen, omdat deze twee personen schoolvrienden zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U verklaart te weten dat drie van de personen, die de wagen van de Gambiaanse minister zouden hebben vernield, zouden zijn opgepakt door de Gambiaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd op welke manier u te weten bent gekomen dat deze drie zouden zijn opgepakt, antwoordt u dat u het via uw moeder weet, en dat in Afrika iedereen snel op de hoogte is indien er iets gebeurt (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Deze laatste verklaring in acht genomen, is het echter vreemd te noemen dat u blijkbaar niet weet of uw twee vrienden nog steeds in de cel zijn, of wat er verder met hen gebeurd is (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Het is bijgevolg opmerkelijk te noemen dat u niet precies weet wat er met uw vrienden zou gebeurd zijn na hun beweerde arrestatie. Wanneer u bovendien gevraagd wordt wat er met de vierde persoon is gebeurd na het incident – aangezien u beweert dat jullie met vijf in totaal waren die de wagen zouden hebben aangevallen, waarvan er drie zouden zijn aangehouden – verklaart u dat deze vierde persoon kon ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd hoe deze vierde persoon dan kon ontsnappen, antwoordt u nogal weinig overtuigend dat u het niet weet, dat u na het incident weg was, en dat u niet weet waar hij is (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Vervolgens wordt u gevraagd hoe u dan weet dat deze persoon is kunnen ontsnappen waarop u antwoordt dat er drie mensen zijn opgepakt, en dat de vierde dus wel ontsnapt moet zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Deze laatste veronderstelling van uwentwege komt evenmin overtuigend over. Redelijkerwijze mag toch verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van wat er met de vier andere personen zou gebeurd zijn die eveneens de wagen van de minister zouden hebben aangevallen; het is bijgevolg vreemd te noemen dat u uw verklaringen hieromtrent veelal op veronderstellingen baseert.

Verder dient er gewezen te worden op enkele inconsistente verklaringen die u heeft afgelegd in het kader van uw gehoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het CGVS. Voor het CGVS verklaart u dat u samen met vier andere personen de wagen van de minister zou hebben aangevallen, dat enkele omstaanders vervolgens de politie zouden hebben verwittigd waarop jullie zouden zijn weggelopen; u verklaart dat u naar uw grootouders zou zijn gegaan, en dat uw vrienden naar huis zouden zijn gegaan, waar ze wat later zouden zijn opgepakt door de Gambiaanse politie (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat jullie werd opgedragen te muiten tegen de regering, en dat jullie stenen gooiden naar de wagen van een minister waarop jullie dienden te gaan lopen voor de oprukkende politie; u voegde er bovendien aan toe dat personen gearresteerd werden die ter plaatse waren of die ter plaatse gezien werden, en dat u niet kon ontsnappen; tot slot verklaarde u dat de gearresteerden naar de gevangenis werden gebracht of gedood werden (zie vragenlijst CGVS, dd.26 januari 2012, p.3, administratief dossier). Deze laatste verklaringen die door u werden afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken lijken enigszins inconsistent in vergelijking met de door u gedane verklaringen voor het CGVS. Voor het CGVS verklaart u immers slechts op de hoogte te zijn van de arrestatie van drie personen, bovendien niet op de plaats van het incident, terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van personen die gearresteerd werden die ter plaatse waren of er gezien werden. Bovendien verklaart u voor DVZ dat deze gearresteerde personen ofwel gedood werden ofwel naar de gevangenis werden gebracht, terwijl u voor het CGVS verklaart dat u enkel weet dat uw twee schoolvrienden naar de gevangenis werden gebracht. Tot slot verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u lid was van de UDP, en dit sinds 2008, wanneer u gevraagd werd of u actief was in een organisatie of partij in uw land van herkomst (zie vragenlijst CGVS, dd.26 januari 2012, p.3, administratief dossier) terwijl u voor het CGVS aangeeft slechts sympathisant te zijn van de UDP. Deze inconsistente verklaring betreffende uw al dan niet lidmaatschap van de Gambiaanse oppositiepartij UDP kan erg opmerkelijk genoemd worden aangezien het geen onbelangrijk element betreft in het geheel van uw asielrelaas. Bovenstaande aangehaalde vage en inconsistente verklaringen ondermijnen dan ook enigszins de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De authenticiteit van de geboorteakte die u voorlegt werd reeds hoger betwijfeld gezien het resultaat van het leeftijdsonderzoek. Bovendien bevat dergelijk document geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. U legt tot slot geen andere documenten neer ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van de door u afgelegde reisweg.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1.7.1. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij het incident waarbij de wagen van de Gambiaanse minister werd vernield ten onrechte kwalificeert als een gemeenrechtelijk misdrijf, zodat ook ten onrechte wordt geconcludeerd dat de bescherming van de Belgische autoriteiten niet kan worden ingeroepen om te ontsnappen aan een gemeenrechtelijke vervolging in het land van herkomst. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij de politieke draagwijdte van het incident volledig miskend en is de vernieling van de wagen duidelijk te kwalificeren als een daad van protest tegen het heersende regime. Dat blijkt, aldus verzoeker, uit het feit dat de vernielde wagen toebehoorde aan een Gambiaanse minister, en uit de locatie en het tijdstip van het incident, met name op het ogenblik van een bijeenkomst van het UDP. De besluitvorming van de verwerende partij, zo stelt hij, waarbij geoordeeld wordt dat het *in casu* louter een gemeenrechtelijk misdrijf zou zijn, berust op een onzorgvuldige studie van het dossier en een onredelijke beoordeling van de feiten.

2.1.7.2. Ter zake kan niet worden voorbijgegaan aan de beoordeling, in de bestreden beslissing, van verzoekers verklaringen omtrent zijn banden met de UDP. Ter herinnering: de bestreden beslissing luidt desbetreffend als volgt :

"Tot slot verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u lid was van de UDP, en dit sinds 2008, wanneer u gevraagd werd of u actief was in een organisatie of partij in uw land van herkomst (zie vragenlijst CGVS, dd.26 januari 2012, p.3, administratief dossier) terwijl u voor het CGVS aangeeft slechts sympathisant te zijn van de UDP. Deze inconsistente verklaring betreffende uw al dan niet lidmaatschap van de Gambiaanse oppositiepartij UDP kan erg opmerkelijk genoemd worden aangezien het geen onbelangrijk element betreft in het geheel van uw asielrelaas."

De verwerende partij geeft met deze laatste zin te kennen dat verzoekers politieke profiel dus wel degelijk van belang kan zijn bij de beoordeling van zijn asielrelaas, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat het ter zake om een gemeenrechtelijk gegeven zou gaan.

2.1.7.3. De vraag echter die zich hier opdringt is deze naar de geloofwaardigheid van de verklaringen omtrent verzoekers aanwezigheid op de manifestatie van het UDP en de daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging. Immers, wanneer het asielrelaas niet geloofwaardig is, verdient het niet om te worden getoetst aan de vluchtelingenconventie.

2.1.7.4. Verzoekers verklaringen over het beweerd incident zijn veelal op veronderstellingen gebaseerd en zijn erg vaag en inconsistent, met name onder andere over wat er precies met zijn kompanen gebeurd zou zijn na hun beweerd arrestatie. Verzoeker betwist dit en stelt consequent gezegd te hebben dat hij gehandeld heeft met vier kompanen. Twee kompanen zijn schoolvrienden, en hij heeft horen zeggen via zijn moeder dat er drie van de kompanen gearresteerd waren. Verdere informatie heeft verzoeker nog niet kunnen ontvangen. Verzoeker stelt dat hij verder verklaard heeft dat het incident gebeurde naar aanleiding van een UDP-meeting in B., en dat deze verklaringen consistent en overeenstemmend zijn.

2.1.7.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, wat uiteraard niet volstaat om de pertinente vaststellingen van de verwerende

partij te weerleggen. Verzoeker legde, zoals dat hierboven reeds is gebleken, tegenstrijdige verklaringen af over zijn banden met UDP en de arrestatie en het lot van personen die bij de manifestatie aanwezig waren en is onaannemelijk vaag over de situatie van de vier andere personen die samen met hem bij het incident waren betrokken. Verzoeker weerlegt op generlei wijze de tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas en biedt geen enkele concrete verklaring voor de onaannemelijke vaagheden die hij heeft geëtaleerd. De niet ontworichte bevindingen van de verwerende partij leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat het asielrelaas ongeloofwaardig is.

2.1.7.6. Verzoeker mag dan wel verwijzen naar informatie van Amnesty International die hij bij het verzoekschrift voegt waaruit blijkt dat er een risico van vervolging is daar in Gambia geen politieke vrijheid bestaat en dat daden van protest en kritiek op de overheid de overheid aanleiding kunnen geven tot beschuldiging van hoogverraad met executies tot gevolg. Evenwel komt het aan de asielzoeker toe om een geloofwaardig asielrelaas uiteen te zetten, desgevallend gestaafd aan de hand van bewijskrachtige gegevens, teneinde zijn verzoek om internationale bescherming te rechtvaardigen. Hij dient zich daarbij te onthouden van vaagheden en incoherenties, zoals de hier vastgestelde, en kan zich ook niet vergenoegen met een verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst. Artikels die daarover informeren volstaan niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, hetgeen *in casu* niet het geval is. De Amnesty International –artikels die thans worden bijgebracht, kunnen dan ook niet dienstig worden aangebracht teneinde de ongeloofwaardigheid op te heffen en de vervolgingsvrees aannemelijk te maken, nu niet alleen aangaande de manifestatie zelf en de gevolgen daarvan tegenstrijdigheden werden vastgesteld, maar ook aangaande verzoekers banden met de UDP zelf. Aangaande dit laatste, legt verzoeker ter zitting een “*Certificate of Attestation for J.J.*” neer, waarin wordt gesteld dat verzoeker jeugdcoördinator is van de UDP en hij tijdens de besproken manifestatie de leider was van de jeugd aldaar aanwezig. Dit document overtuigt geenszins: documenten kunnen slechts worden aangebracht ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Reeds eerder werd gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen had afgelegd over zijn banden met de UDP. In ieder geval heeft hij nooit melding gemaakt van het feit dat hij jeugdcoördinator zou zijn, hetgeen een dermate belangrijk gegeven is in de context van zijn relaas dat het niet aannemelijk is dat hij het niet zou vermelden. De brief kan dan ook geen bewijskrachtig gegeven vormen voor de vermeende vrees.

2.1.8. Verzoeker toont geen vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aan, noch een schending van de andere door hem aangehaalde bepalingen en beginselen, nu de motieven die de ongeloofwaardigheid aantonen pertinent zijn en gegrond op de stukken van het administratief dossier, zodat de verwerende partij alleen al op die gronden tot de conclusie kon komen dat geen vervolgingsvrees in de vluchtelingenrechtelijke zin is aangetoond. Het motief in verband met het niet bestaan van een link met de vluchtelingenrechtelijke criteria is dan ook overtuigend, zodat verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren van kritiek erop. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel*”, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

2.2.2. Verzoeker doet gelden dat de verwerende partij geen afzonderlijk onderzoek heeft gevoerd naar de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder wijst hij erop dat hoogverraad in Gambia wordt bestraft met de doodstraf, dat hij een duidelijke daad van politiek protest heeft gesteld en dat hij asiel heeft gevraagd.

2.2.3. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan hem wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Noch een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, noch een schending van het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden weerhouden.

2.2.4. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende

concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker verwijst naar de elementen van zijn asielrelaas, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in zijn land van herkomst van hoogverraad beschuldigd wordt. De Raad meent dat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden, en voert evenmin elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat er in zijn land van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De gegevens van het dossier laten evenmin toe daartoe te besluiten.

2.2.5. Daargelaten de vraag of artikel 3 van het EVRM wel kan worden getoetst in het kader van een beroep waarin geen uitspraak wordt gedaan over een verwijderingsmaatregel, wordt vastgesteld dat deze bepaling inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hierboven werd echter reeds geoordeeld dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing is dan ook niet aangetoond.

2.2.6. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS